

Збирка конвенција између Србије и других држава, 1883.

Садржај

А. Конвенције

- I Између Србије и Италије о издавању криваца
- II " " о консулству и настањивању
- III " " Белгије о издавању криваца
- IV " " Аустро-угарске, консуларна конвенција
- V " " о издавању криваца
- VI " " о наслеђима
- VII " " о узајамној помоћи у судским делима
- VIII " " о пловидби
- IX " " Уједињених држава америчких о правима, имунитетима и
привилегијама конзуларних агената
- X " " Немачке, консуларна конвенција

Б. Изводи из уговора

- XI Из Уговора о пријатељству и трговини између Србије и Велике Британије
- XII Из Уговора о трговини између Србије и Аустро-угарске

XIII Из Трговинског уговора између Србије и Грчке

XIV Из Трговинског уговора између Србије и Уједињених држава америчких

XV Из Трговинског уговора између Србије и Немачке

XVI Из Уговора о пријатељству, трговини и пловидби између Србије и Француске

В. Упути

XVII Распис министра правде од 11. августа 1882 бр. 2843

XVIII " од 15. јануара 1883 бр. 246

XIX " од 16. фебруара 1883 бр. 637

XX " од 8. августа 1883 бр.

341

ОБРОНО УГОВОРА ИНВЕНТАР БР
1883 год.
Београд.

~~3576~~
~~3576~~
3576

ЗБИРКА КОНВЕНЦИЈА

ИЗМЕЂУ

СРБИЈЕ И ДРУГИХ ДРЖАВА

ЗАБЕЛУЧЕНИХ И РАТИФИКОВАНИХ ОД 1 МАРТА 1880
ДО 25 МАЈА 1883 ГОДИНЕ

СА

УПУТИМА И ИЗВОДИМА ИЗ РАЗНИХ УГОВОРА

ПОТРЕБНИХ ЗА СУДСКЕ И ПОЛИЦИЈСКЕ ВЛАСТИ



У БЕОГРАДУ

ИЗДАЊЕ И ШТАМПА КРАЉЕВСКО-СРПСКЕ ДРЖАВНЕ ШТАМПАРИЈЕ

1883

ГДЕ ЈЕ ШТО

А. Конвенције

СТРАНА

I	Између Србије и Италије о издавању криваца . . .	1
II	" " " " о консулству и настањивању	13
III	" " Белгије о издавању криваца . . .	32
IV	" " Аустро-угарске консуларна конвенција	44
V	" " " " " о издавању криваца . .	54
VI	" " " " " о наслеђима	68
VII	" " " " " о узајамној помоћи у судским делима	78
VIII	" " " " " о пловидби	87
IX	" " Уједињених држава америчких о правима имунитетима и привилеги- јама конзуларних агената	100
X	" " Немачке консуларна конвенција . . .	108

Б. Изводи из уговора

XI	Из уговора о пријатељству и трговини између Србије и велике Британије	122
XII	Из уговора о трговини између Србије и Аустро-угарске	123
XIII	Из трговинског уговора између Србије и Грчке . . .	126
XIV	Из трговинског уговора између Србије и уједиње- них држава америчких	129



Сл. б. д.
36145

XV	Из Трговинског уговора између Србије и Немачке . . .	133
XVI	Из Уговора о пријатељству, трговини и пловидби између Србије и Француске	136

В., Упути

XVII	Распис министра правде од 11 Августа 1882 бр 2843	141
XVIII	" " од 15 Јануара 1883 бр 246	147
XIX	" " од 16 Фебруара 1883 бр 637	149
XX	" " од 8 Августа 1883 бр 2792	151

А., КОНВЕНЦИЈЕ.

I.

МИЛАН М. ОБРЕНОВИЋ IV

по милости божијој и вољи народа

КЊАЗ СРПСКИ.

ПРОГЛАШАВАМО И ОБЈАВЉУЈЕМО СВИМА И СВАКОМЕ, ДА ЈЕ НАРОДНА
РКУПШТИНА РЕШИЛА И ДА СМО МИ ПОТВРДИЛИ И ПОТВРЂУЈЕМО
ШТО СЈЕДУЈЕ:

Одобрава се конвенција закључена између Србије и
и Италије 28 октобра (9 новембра) 1879 године о изда-
вању криваца, која овако гласи:

КОНВЕНЦИЈА

о издавању криваца између Србије и Италије

ЊЕГОВО ВИСОЧАНСТВО КЊАЗ СРПСКИ

И ЊЕГОВО ВЕЛИЧАНСТВО КРАЉ ИТАЛИЈАНСКИ

вољни будући да узајмним споразумом закључе конвен-
цију у цели да регулишу издавање злочинаца, намено-
вали су за своје пуномоћнике.

ЊЕГОВО ВИСОЧАНСТВО КЊАЗ СРПСКИ

господина Јована Ристића, имаоца великог крста с лен-
том Његовог таковског ордена и т. д. и т. д. Свога ми-
нистра спољних послова, и председника министарског
савета,

ЊЕГОВО ВИСОЧАНСТВО КРАЉ ИТАЛИЈАНСКИ

поштованог Јосифа грофа Торнијела Брусати од Вергано, сенатора краљевства, командира ордена Св. Мауриција и Лазара, имаоца великог крста с лентом ордена италијанске круне итд. итд. Свога ванредног посланика и пуномоћног министра код

ЊЕГОВОГ ВИСОЧАНСТВА КЊАЗА СРПСКОГ

који, пошто су један другом показали своја пуномоћства, која су нађена у пуноважној и уобичајеној форми, сагласили су у следећим чланцима:

Члан 1.

Влада српска и влада италијанска обвезују се да једна другој издају лица, која се под истрагом налазе, која су окривљена, или оптужена, или осуђена као чиниоци или учесници за једно од злочинстава или преступа означених ниже у члану 2. а учињених на земљишту једне од држава уговорница, па би побегли на територију друге.

Но ако је какво злочинство или преступ, који може дати места захтеву за издавање, учињено ван земљишта тражеће стране, издавање се може предузети само под тим условом, ако и законодавство земље, од које се такво тражи, наређује истрагу тих истих кривица, учињених ван свога земљишта.

Члан 2.

Ова злочинства и преступи јесу:

1. Убиство родитеља, деце, убиство мучко, тровање и обично убиство.

2. Убој или ране, извршене хотимично с предумишљајем, или проузроковање какве неизлечиве болести, трајне

неспособности за лични рад, апсолутан губитак употребе једнога органа, осакаћење тешко, или смрт без предумишљаја.

3. Двоженство, одвођење малолетних, силовање, побацивање, блуд извршен путем насиља, блуд извршен без насиља, или пристанком над дететом мушког или женског пола испод 14 година, кривице противу благонравија имајући за цел, да се дражењем, идењем на руку, посредовањем или уобичајеним потпомагањем задовоље туђе страсти, да се разврате или распусте младољетници мушког или женског пола.

4. Одвођење (enlèvement), утаја, прикривање, подметање деце, преварно изношење да је нека жена родила (supposition enfants), излагање и напуштање деце.

5. Паљевине,

6. Рушење зграда, парних машина, телеграфа или телеграфских справа.

7. Уништавање докумената и других јавних исправа.

8. Удружење злочинца, крађе, крађа са отежавујућим околностима, или у колико би вредност злочиног или преступног предмета прелазила хиљаду динара, отимање (rapine), изнуда (extorsion).

9. Завере противу лица или својине, које се казне смрћу, робијом и заточењем.

10. Повреда личне слободе и неприкосновености дома извршена од појединаца.

11. Прављење лажног новца, које обухвата подражавање и преиначавање (altération) новаца, издавање и стављање у течај подражаваног или преиначеног новца; подражавање и фалсификација јавних папира и банкнота, јавних и приватних докумената (titres publics) издавање или стављење у течај ових папира, банкнота, или докумената подражаваних или фалсификованих; лажна писмена

или телеграфске депеше и употреба ових депеша, папира, банкнота и докумената подражавних, фалсификованих, или фабрицираних; подражавање или фалсификовање печата, жигова, матрица (poinceaux) и марака, изузимајући оне што принадлеже појединцима и трговцима: употреба печата, жигова, матрица и марака подражаваних или фалсификованих, и употреба на штету другогa правих печата, жигова, матрица и марака.

12, Лажна сведоџба и лажне изјаве вештака или тумача, подмићивање сведока, вештака и тумача.

13, Кривољетство.

14, Незаконo наплаћивање такса, утаја чиновника повереног му државног новца (détournement) и подмићивање чиновника (corruption).

15, Лажно банкротство и превара учињења у банкротству.

16, Варање (escroquerie), злоупотреба поверења и превара (tromperie).

17, Напуштај лађе или трговачке или рибарске од стране капетана, а у случајима означеним у поморском закону италијанском

18, Наседање, пропаст, рушење кривицом капетана, чиновника или морнара, утаја лађа трговачке или рибарске од стране капетана, бацање или рушење без потребе целога, или једног дела товара, хране, или ствари на лађи. Намерно свртање с пута, зајам без потребе на лађу, храну и опрему, или давање у залогу, или продаја еспапа и сретстава за живот, или употреба у рачунима око оправке за накнаду непостојећих штета (avaries), или трошкова, продаја лађе без специјалног пуномоћства изузимајући случај кад лађа не може више да плови; стоваривање еспапа (déchargement) без претходног извештаја, осим случаја неизбежне опасности; крађа учињена на лађи; кварење (алтерација) срестава за живот,

или еспапа, извршено на лађи; мешање штетљивих супстанција; нападај или отпор са насиљем, као и злостављање капетана од стране више него трећине морнара; неповиновање наредбама капетана или официра на лађи за избављење лађе или товара; завера против сигурности слободе и ауторитета капетана с проузроковањем убоја и рана, плачка (prise) лађе морнарима или путницима преваром и насиљем према капетану.

19, Утаја ствари (règlement) добивених услед злочинства или престопа, који су предвиђени овом конвенцијом.

Издавање кривца може се захтевати и за покушај ових злочинстава или престопа, ако је такав кажњив по законима обојих земља уговорница.

Члан 3.

Издавање не може се никад дозволити за политичка злочинства и преступе као ни за војне бегунце. Лице, које би било издато за какву другу кривицу, неће се ни у ком случају моћи судити ни осудити за политично злочинство или преступ, који би био учињен пре но што је тражено издавање, као и за ма какво дело, које би стајало у вези с каквим подобним злочинством или преступом.

Тако се исто нико не може судити ни бити осуђен за ма какво злочинство или преступ, који би био учињен пре издавања, а који не би био предвиђен овом конвенцијом, или који није био предмет захтева, којим се тражи издавање, изузимајући, ако дотично лице по издржаној казни или проглашењу невиности по истој кривици или преступу, за који је тражено издавање, не остави земљу пре истека рока од месец дана, или ако се опет у исту не поврати.

Члан 4.

Издавање не може се тражити, ако је од дана окривљења, истраге или осуђења, дело или казна застарела по законима земље, у коју је окривљени или осуђени побегао.

Члан 5.

У никаком случају и под никаквим изговором високе странке уговорнице неће бити обвезане на издавање својих поданика, осим што ће се противу њих наређивати истрага у њиховим земљама по постојећим законима.

Члан 6.

Ако лице окривљено, или под истрагом, или које је већ притворено (*mise en prévention*), или оптужено, или осуђено, није ни Србин ни Италијан, или ако је злочинство или преступ извршен ван земљишта страна уговорница лицем, које не припада држави од које се издавање тражи, влада ће моћи да о овој молби извести у првом случају, владу, којој припада захтевани кривац, у другом случају, владу, на чијем је земљишту злочинство или преступ извршен, па ако једна од ових влада затражи исто лице, да га даде на суђење својим судовима, онда ће га влада, на коју је управљена молба за издавање, моћи по свом нахођењу, издати једној или другој влади.

Ако лице, које тражи једна од страна уговорница, у исто време буде захтевано од какве друге или више других влада, онда ће се исто лице моћи издати оној влади, која тражи издавање по злочину или преступ најтежем, а у случају ако су сва ова злочинства или преступи истога степена, захтевано лице може да се изда оној влади, чија је молба најранијега датума.

Члан 7.

Ако је противу туженога лица поведена истрага, али ако је исто осуђено у држави, у којој се као бегунац налази, за злочинство или преступ извршен у тој истој земљи, онда се његово издање може одложити докле докле се истрага не напусти, и докле не би био ослобођен, разрешен, или док не би издржао досуђену му казну.

Члан 8.

Издавање ће се дозволити онда, ако би осуђено, оптужено или окривљено лице тиме било спречено, да испуни своје обвезе према појединцима, који ће увек моћи захтевати код надлежних судских власти, да им се њихова права досуде.

Члан 9.

Захтев за издавање спроводиће се дипломатским путем и то: издавање криваца дозволиће се било на основу осудне пресуде првостепеног или апелационог суда, било по решењу првостепеног суда, којим се оптужени даје под суд (*ordonnance de la Chamdre du Conseil*), или на основу решења апелационог суда, којим се оптужени упућује пороти на суђење (*arret de la Chamdre de mise en accusation*), или актом надлежног судије на основу кривичног поступка, којим исти наређује формално или с пуним правом, да се окривљени или оптужени упути надлежном кривичном суду.

Тако исто дозвољавање се издавање на основу решења за стављање у притвор, или на основу ма каквог акта имајућег исту силу, а који би био издат од стране надлежне судске власти, ако ова акта садржавају тачно означење кривичног дела, ради кога су та акта издата. Гореозначена акта издавање се у оригиналу, или у одо-

стOVERеном препису сходно формалним прописима законодавства владе, која тражи издавање. Осим тога биће приложена копија законог наређења које се односи на спорни случај, и у колико је могуће тачнији лични опис траженога лица, или ма какав други опис, којим би се констатовала његова истоветност.

Члан 10.

Ако је ствар хитна, странац ће се ставити привремено у притвор за какво од оних дела, која су побројана у чл. 2 услед корака учињеног дипломатским путем министру спољних послова са изјавом, да постоји један од докумената предвиђених у чл. 9. Притвор ће бити фабулативан, ако је молба непосредно спроведена каквој судској или административној власти једне стране уговорнице, но ова власт дужна ће бити, да без одлагања приступи најподробнијем испитивању и истраживању, како би се уверила о истоветности или о доказима кривичног дела, и ако се појави каква тешкоћа, да саопшти министру иностраних деда побуде, које су је руководиле да одложи тражени притвор.

Но странац ће свакако бити пуштен у слободу, ако му се у року од месец дана после његовог притвора не саопшти један од поменутих докумената.

Притвор ће се вршити по формама и правилима, која су прописана законодавством владе, од које се исти тражи.

Члан 11

Крадене или нађене ствари у притежању лица, чије се издавање захтева, алати или оруђа, којим се служио да изврши злочинство или преступ, за који се окривљује, као и сви остали предмети, којима се кривица доказује предаће се држави, која тражи издавање, ако је над-

лежна власт друге државе наредила предају ових ствари, па и у случају кад се добивено издавање не може извршити услед смрти или бегства окривљенога лица.

Ова предаја обухватаће све ствари исте природе, које би он сакрио или оставио у земљи, где је прибежишта тражио, и које би се доцније пронашле.

Но међутим задржавају се права трећих лица на поменуте ствари, које ће им се издати без икаквих такса, чим се кривично дело буде свршило.

Члан 12.

Трошкове око притвора, издржавања и спровода (путничког) лица, чије би се издавање дозволило, као и трошкови око пописа, предаје и преноса ствари, које, сходно наређењу предидућег члана, имају да се врате или предаду, сносиће свака држава у границама свог односног земљишта.

А трошкове преноса и остале на земљишту посредних држава сносиће држава, која тражи издавање.

Члан 13.

Даље је формално уговорено, да издавање лица, кад се има извршити само прелазом (транзитно) на односном земљишту страна уговорница, но које лице не би принадлежало земљи, коју има да пређе, такво издавање дозволиће се, кад се само покаже у оригиналу или одостовереном препису ма који споменути акт кривичног поступка, према случајима изложеним у чл. 9. само ако је кривично дело, које служи за основу издавања, обухваћено у овом уговору, и не спада у наређења чланова 3 и 4.

Члан 14.

Кад при истрази неког кривичног дела неполитичког једна од двеју влада нађе за нужно, да се испитају

сведоци настањени у другој земљи, или јој је нуждан какав други акт судскога поступка, онда ће послати молбу дипломатским путем, да јој се учини таква службена услуга (*Commission rogatoire*) којој ће се приступити сходно законима земље, у којој се сведоци имају саслушати, или истражни акт добавити.

Молбе за службену услугу, ко је би дошле од стране надлежних власти, и које имају за циљ да се изврши какав кућевни претрес, или да се одузме ствар, која је предмет кривичног дела, или ствари, којима се исто доказује, узеће се у поступак само онда, ако је дело, за које се тражи, побројано у чл. 2. и с ограничењем, које је изречено у последњем одељку чл. 11.

Односне владе неће захтевати накнаду трошкова, које би причиниле овакве службене услуге, па баш ни онда кад је потребан вештачки преглед, но изузимајући случај, ако се овакав вештачки преглед не би извршио у једном састанку (*vacation*).

Члан 15.

Кад влада српска и обратно нађе за нужно, да по каквом кривичном неполитичком делу саопшти какав акт поступка или пресуде Србину или Италијану, онда ће му се тај акт дипломатским путем доставити *лично* по захтеву државног тужиоца његовога места становања, и преко каквог надлежног чиновника, па оригинал акта, констатујући саопштење, надлежно одоверен вратиће се истим путем влади, која је доставу захтевала, без накнаде трошкова.

Члан 16.

Ако је нужно, да по каквом кривичном неполитичком делу неки сведок лично претстане, влада земље, у којој сведок станује, позваће га да одговори позиву, који

му буде учињен, но у том случају путни трошкови и трошкови бављења, дозволиће му се по тарифи и постојећим правилима оне земље, у којој има бити саслушан. Лица станујућа у Србији или у Италији, а позвана да сведоче пред судовима једне или друге земље, не могу се ставити под истрагу ни задржавати за дела или раније кривичне осуде, ни под изговором саучешћа у делима, која су предмет парнице, у којој она имају бити саслушана као сведоци.

Кад се при једном кривичном неполитичком делу, које се ислеђује у једној од двеју земаља, нађе за нужно да се добаве ствари ради доказа, или какви судски документи, исти се имају захтевати дипломатским путем, чему се има и приступити, осим ако томе особите побуде на путу не стоје, и под обвезом, да се исте ствари врати.

Стране уговорнице неће тражити накнаду трошкова у границама њихових односних земљишта за пошљање и повраћај ствари и докумената.

Члан 17.

Обе се владе обвезују, да једна другој узајамно достављају, но такође без накнаде трошкова, осудне пресуде за злочинства и преступе свакога рода, које би изрицали судови једне или друге државе против поданика друге

Ово ће се достављање вршити дипломатским путем пошљањем изречене пресуде, која је коначна постала, влади земље, којој принадежи осуђени, те да се остави у архиву надлежног суда.

Свака од двеју влада издаће по овом предмету потребна настављења односним властима.

Члан 18.

Ова ће конвенција бити извршена 10 дана посл њеног обнародовања по формама, које су прописане законима обеју земаља.

А закључена је на пет година, рачунећи од дана кад се ратификације измењају.

У случају ако ни једна од обеју влада 6 месеци пре свршетка исте периоде не саопшти своју намеру, да одустаје од овог уговора, онда ће исти бити обавезан за идућих 5 година и тако даље од 5 на 5 година.

Члан 19

Ова ће се конвенција ратификовати, и ратификације измењати у Београду што је могуће пре, чим је српска народна скупштина одобрила буде.

За достоверност чега пуномоћници су потписали ову конвенцију, и на њу ставили своје печате.

Тако начињено у два оригинала
У Београду ^{28 Октобра}_{9 Новембра} 1879 године.

Ј. Ристић.

Ј. Торнијели.

Препоручујемо председнику Нашег министарског савета, Нашем министру иностраних дела, и Нашим министрима правде и унутрашњих дела, да овај закон обнародује и о извршењу се његовом старају, властима пак заповедамо, да по њему поступају, а свима и свакоме да му се покорвају.

1. Марта 1880.
у Београду.

М. М. ОБРЕНОВИЋ с. р.

(М. П.)

*Видео и ставио државни печат,
чувар државног печата,
министар правде,*

С. Вељковић с. р.

*Председник министарског савета,
Министар иностраних дела,*

Јов. Ристић с. р.

Министар правде,

С. Вељковић с. р.

Министар унутрашњих дела,

Јаков Туцаковић с. р.

II.

МИЛАН М. ОБРЕНОВИЋ IV

по милости божијој и вољи народа

КЊАЗ СРПСКИ.

ПРОГЛАШАВАМО И ОБЈАВЉУЈЕМО СВИМА И СВАКОМЕ ДА ЈЕ НАРОДНА СКУПШТИНА РЕШИЛА И ДА СМО МИ ПОТВРДИЛИ И ПОТВРЂУЈЕМО:

Одобрава се конвенција закључена између Србије и Италије 28 октобра (9 новембра) 1879 године о консулству и о настањивању, која овако гласи:

КОНВЕНЦИЈА

о консулству и о настањивању (établissement) између Србије и Италије

ЊЕГОВО ВИСОЧАНСТВО КЊАЗ СРПСКИ

И ЊЕГОВО ВЕЛИЧАНСТВО КРАЉ ИТАЛИЈАНСКИ

желећи, у извршењу 3. §. члана XXXVII берлинског уговора од 13 јула 1879 год. регулисати новим и либералнијим стипулацијама настањивање својих односних поданика, на основу најсавршеније узајамности, и обезбедити у исто доба, консуларним агентима обеју држава нужне имунитете и привилегије, ради вршења њихових дужности, решили су да закључе конвенцију, и у тој цели наменовали су за своје пуномоћнике, и то:

ЊЕГОВО ВИСОЧАНСТВО КЊАЗ СРПСКИ

господина Јована Ристића, имаоца великог крста с лентом Његовог таковског ордена и т. д., и т. д. Свога министра спољних послова, и председника Свога министарског савета, и

ЊЕГОВО ВЕЛИЧАНСТВО КРАЉ ИТАЛИЈАНСКИ

поштованог Јосифа грофа Торнијела Брусати од Вергано, сенатора краљевства, командира ордена Св. Мауриција и Лазара, имаоца великог крста с лентом ордена италијанске круне и т. д. и т. д. Свога изванредног посланика и пуномоћног министра код

ЊЕГОВОГ ВИСОЧАНСТВА КЊАЗА СРПСКОГ,

који, пошто су један другом показали своја пуномоћства, која су нађена у пуноважној и уобичајеној форми, сагласили су се у следећим чланцима:

Члан 1.

Између кнежевине Србије и краљевине италијанске постојаће вечито пријатељство и узајамна слобода настањивања и трговања. Срби биће примљени и с њима ће се поступити у краљевини италијанској односно њихових личности и њиховог имања по истом праву (равноправно) и истим начином, као што се поступа, или ће се у будуће поступати с италијанским поданицима. И обратно Италијани без икаквог разликовања биће примљени и с њима ће се поступати у Србији, односно њихових личности и њиховог имања, по истом праву и истим начином, као што се поступа, или ће се у будуће поступати са српским поданицима.

Следствено поданици сваке од обеју држава, као и њихове фамилије, само ако се саобразе земаљским законима, моћи ће слободно ићи, путовати, бавити се и

настанити у сваком делу земљишта, а да, односно пасоша и листе пребивања, као и дозволе да упражњавају свој занат, не буду потчињени никаквој такси, терету или услову, осим оних, којима су потчињени земаљски поданици. Они ће моћи трговати на много и на мало, упражњавати свакојаки занат или индустрију, узимати под кирију и становати по кућама, магацинима, дућанима, заводима, који су им нужни, удејствовати пренос еспапа и новаца, и упућене на се примати (consignation) како из унутрашњости, тако и из страних земаља, а да, за ове или ма које од ових операција, исти грађани не буду потчињени обвезама или теретима јачим или тежим, но оним, којима су, или могу бити потчињени земаљски поданици, изузимајући полицијске мере предострожности које су употребљене спрам поданика најповлашћенијих народа. Они ће бити једни и други на нози савршене равноправности у свима њиховим куповинама, као и у свима њиховим продајама, слободни да углаве и утврде цену артикула, еспапа или ма каквих предмета, како унесених, тако земаљских, било да их продају у унутарњости, било да их намену за извоз, но под условом да се тачно саображавају законима и уредбама земаљским. Уживаће исту слободу, да сами своје послове отправљају, да ђумруку подносе своје сопствене изјаве (декларације), или да на ту целъ употребе кога му драго, пуномоћнике, преносаче, сензале, агенте, спедиторе или тумаче при куповини или продаји својих добара, предмета или еспапа. Тако исто имаће права да врше све дужности, које им буду поверили њихови земљаци, или странци, или земаљски поданици, као пуномоћници, преносачи, агенти, спедитори или тумачи. Напоследку неће плаћати због своје трговине или индустрије у варошима и местима обеју држава, било да се ту настане, или да привремено бораве, ма каква давања, таксе или данке, на било то ма под каквим на-

живом, друге или веће осим оних, који ће се наплаћивати од земаљских поданика и од поданика народа највећма повлашћеног; а привилегије, имунитети и ма какве друге повластице, које уживају, или ће у будуће уживати по делима трговине или индустрије поданици једне од двеју држава, примењиваће се и на поданике друге државе.

Члан 2.

Поданици једне од двеју држава уговорница, који се налазе или су настањени на земљишту друге, па би желели повратити се у своју земљу, или који би били повраћени одлуком судском, или полицијском мером законским путем усвојеном и извршеном, или по законима о просјачењу или благодарењу, биће примљени они и њихове фамилије у свако време и у свакој прилици у земљу, од куда су родом и у којој су, сходно законима, сачували своја права.

Члан 3.

Пошто не постоји ни у Србији ни у Италији ограничење права наследства (*droit d'aubaine*), поданици обеју држава уговорница моћи ће узети у притежање и располагати са наслеђем, које им буде припало услед закона или тестаментата ма на ком месту земљишта друге, тако исто као и земаљски поданици, а да не буду потчињени другим условима, или условима тежим, но што су ови. Они ће имати потпуну и целу слободу, да прибаве и да притежавају куповином, продајом или поклоном, изменом, браком или тестаментом, или наслеђем без тестаментата (*ab intestato*), или ма на какав начин сваку врсту имовине покретне или непокретне, којих државину земаљски закони дозвољавају својим поданицима, и да с њом могу располагати. Њихови наследници и претставници могу наследити и сами узети у притежање овакво имање, или

преко пуномоћника, који раде у њихово име и по обичним законским формама, тако исто као и поданици земаљски. А кад нема наследника или претставника, поступиће се са имањем на исти начин, као што би се поступило у подобним околностима са једним земаљским подаником. У свима овим приликама они неће плаћати на вредност таквог једног имања други какав данак, прирез или терет, или јачи, осим онога, који носе земаљски поданици. У сваком случају дозволећи се поданицима обеју страна уговорница, да изнесу своје имање, т. ј. српски поданици са земљишта италијанског, а и италијански поданици са земљишта српског слободно, и да не буду принуђени приликом износа да плате као странци ма какву таксу, и нити да буду обвезани да плате друге таксе или јаче, до оне, којима су потчињени земаљски поданици.

Члан 4.

Поданици једне од обеју држава настањени у другој, биће ослобођени од сваке војне службе у сувоземној или поморској војсци, као и у народној гарди, или народној војсци ове државе.

Тако исто биће ослобођени од војног данка, као и сваког давања новчаног или материјалног у накнаду за личну службу, као и од војних реквизиција, с изузећем реквизиција стана и потреба за војнике при пролазу по обичају земаљском, а који би били захтевани и од земаљских поданика и од странаца.

Члан 5.

У мирно као и ратно доба, неће се моћи ни у каквој прилици наметнути или тражити за имање једног грађанина од обеју земаља на земљишту друге, таксе, давања, прирези или терети други или јачи од оних, који би били наметнути, или захтевани за исто имање,



кад би принадлежало земаљском поданику или поданику народа највећма повлашћеног. У осталом има се разумети, да се неће узимати ни тражити од поданика ма које од двеју држава, а који би се нашао на земљишту друге, ма какав данак други или јачи, осим онога, који би био наметут или узимат од поданика земље или народа највећма повлашћеног.

Члан 6.

Поданици обеју земаља уживаће на земљишту друге најпостојанију и потпуну заштету за своје личности и своја имања.

Доследно томе они ће имати слободан и лак приступ код судова у цели да траже или бране своје интересе и своја права, код судова свију степенa и код свију јурисдикција, које су законима утврђене. У тој цели њима је слободно да се послуже у свима приликама адвокатима, првозаступницима (avocat) или ма каквим агентима, и да их изберу између лица, којима је по законима земаљским дозвољено да ова занимања упражњавају. Напоследку, они ће уживати у овом погледу исте привилегије, које уживају или ће уживати земаљски поданици, и биће потчињени истим условима.

Члан 7.

Поданици обеју земаља имаће право да се пред судовима суде (ester en justise) било као тужиоци, било као браниоци, и биће потчињени с једне и с друге стране истим условима и прописаним формалностима, које вреде и за саме земаљске поданике.

Члан 8.

Кад поданик српски, имајући добара на земљишту кнежевине Србије, падне под стечај или буде оглашен

за банкрота, италијански повериоци, ако их буде, могу се позвати на своје хипотеке по истом праву, као и хипотекарни српски повериоци, и они ће се без разлике наплаћивати од истих добара по степену и реду њиховог уписа.

Са повериоцима, којима се право оснива на писмену, исто као и са простима поступаће се без разлике, било да принадлеже једној или другој од двеју земаља, сходно законима постојећим у Србији. Иста ће се наређења применити у Италији према српским хипотекарним повериоцима, или којима се право оснива на писмену, или према простим повериоцима, у случају кад Италијанац падне под стечај, или буде оглашен за банкрота, а има добра на земљишту краљевине.

Члан 9

Сваки даљи уступак (avantage), који би једна од страна уговорница учинила, или би могла у будуће учинити, ма на који начин, којој другој сили, односно настањивања и упражњавања индустријских занимања, примениће се на исти начин и у исто доба и на другу страну уговорницу, и да не буде потребно, да се ради овога закључује каква нова специјална конвенција.

Члан 10.

Обе владе уговорнице обвезују се, да достављају судска саопштења или позиве, као и да извршују молбе зарад службених услуга (commission rogatoire) по грађанским предметима, а преко надлежних власти, и у толико колико не би противно било земаљским законима.

Рецеписи о доставама и позивима узајмно ће се издавати, кад год буду захтевани.

Доставе, позиви и молбе за службене услуге шаљаће се дипломатским путем.

Причињени трошкови предајом достава и позива, или услед извршења службених услуга, биће на терету државе, која је умољена да то учини. Српска влада слаће увек са преводом француским акта, која се имају у Италији употребити.

Италијанска влада од своје стране приложиће увек француски превод уз акта, по којима се има у Србији радити (intimer).

Члан 11.

Позиви или доставе акта, изјаве или испити сведока, извештаји вештака, акат, по коме би се имало нешто вршити по грађанском или кривичном предмету, а по молби за службену услугу суда једне земље на земљишту друге, има се учинити на папиру без жиговине и без накнаде трошкова

Међу тим ово се наређење односи само у подобним случајевима на таксе, које припадају односним владама, па с тога ни на какав начин неће се примењивати на накнаду, која се има давати сведоцима ни на плаћање, које би се имало учинити чиновницима или првозаступницима (avoué) у сваком случају, кад би њихово посредовање било потребно, према законима, ради извршења траженога акта.

Члан 12.

Судске пресуде (sententiae) по грађанској или трговачкој ствари изречене од судова једне од двеју држава уговорница и надлежно оверене, имаће на земљишту друге исту снагу, као да су изречене од земаљских судова.

Међутим исте пресуде неће се моћи извршити, нити ће имати дејства односно хипотеке, докле год земаљски надлежни суд, где би се оне имале извршити, не огласи их за извршне, и то услед решења по кратком поступку, у коме ће се констатовати:

- 1, да је пресуду изрекла надлежна судска власт;
- 2, да је позив странама уредно био достављен;
- 3, да су стране по закону биле претстављене, или законим начином да је констатовано да нису дошле;
- 4, да пресуда не садржи никакво наређење противно јавном поретку или јавном државном праву.

Пресудама, о којима је реч, приложиће се превод надлежно оверен, а на језику земље, где се имају извршити, или на француском језику.

Члан 13.

Бележничка акта (нотарска), која би била начињена пре закључка ове конвенције, имаће узајамно у обема државама исту снагу и вредност, као да су начињена и примљена од местних власти, или од бележника иетог места, само ако је прописана форма за иста акта испуњена, и ако су давања и таксе одређене законима обеју земаља положене.

Међутим бележничка акта, о којима је горе реч, не мргу имати извршне силе, коју им закон даје, докле год се у тој цељи не изда акат (декрет) од местне надлежне судске власти, где се имају извршити. Ова се акта имају поднети судској власти са прилогом превода надлежно овереног на француском језику, или на језику земље, где се имају извршити.

Члан 14.

Срби у Италији и Италијанци у Србији уживаће узајамно благодјејање судске помоћи, као и земаљски поданаци, саображавајући се законима земље, у којој ће се помоћ захтевати.

У свима случајима уверење о сиротном стању издаваће се странцу, који тражи помоћи, од власти његовог обичног места становања. Ако не станује у земљи где је

молба поднета, уверење о сиротном стању биће оверено дипломатским агентом земље, где се уверење има употребити.

Осим тога, кад странац станује у земљи, где је молба поднесена, обавештења могу се захтевати код његове власти, којој припадају.

Срби у Италији, као и Италијанци у Србији, којима се допустило благодјејање судске помоћи, биће ослобођени с пуним правом од сваке кауције или депозита, који би под ма каквим називом могао бити захтеван од странаца у парницама противу земаљских поданика по законима земље, где је тражба подигнута.

Члан 15.

Српска влада и италијанска влада желећи осигурати саопштење акта, која се тичу грађанског стања њихових односних поданика, обвезују се, да једна другој узајамно издају свака три месеца преписе надлежно оверене, акта о рођењу, браку и смрти оних, на које се односе.

Овакво саопштавање чиниће се дипломатским путем без трошкова у уобичајеној форми у свакој земљи.

Акнима, о којима је горе реч, приложиће се превод на језику земље, којој се имају послати, или на француском језику.

Члан 16.

Високе стране уговорнице желећи обезбедити свака својој држави потпуну и постојану заштиту противу преваре односно мануфактурне индустрије друге државе, сагласиле су се, да свако лажно прављење, (*contrefaçon*) или варљиво подражавање у једној од двеју земаља фабричких или занатлијских марака, које су првобитно стављене (*bona fide*) на еспапе друге земље, којима се констатује њихово произвођење и њихов квалитет, буде строго забрањено и кажњено.

Срби у Италији неће се моћи позивати на искључиву својину какве фабричке или занатлијске марке, ако се претходно нису саобразили законима и уредбама по овом предмету, које постоје или ће постојати у Италији.

И обратно Италијани неће се моћи позивати у кнежевини Србији на искључиву својину какве фабричке или занатлијско марке, ако се претходно не би саобразили законима и уредбама по овом предмету, које вреде или ће вредити у Србији.

Фабричке или индустријске марке, на које се односи наређење овога члана, јесу оне, које би у обема земљама придобили на закони начин индустријалци или трговци, који се њима служе, другим речима, карактер једне српске марке оцењиваће се по српском закону, као што ће се о италијанској марки судити по италијанском закону.

Члан 17.

Свака од високих страна уговорница имаће право да поставља генералне консуле, консуле, вице-консуле, или консуларске агенте у пристаништима, варошима и местима на земљишту друге стране.

Обе владе задржавају у осталом право, да означе места, у која им се не свиди да пуштају консуларске чиновнике. разуме се по себи, да у овом погледу неће узајамно противстављати једна другој никаква ограничења, која се не би односила на све друге народе.

Поменути агенти биће узајамно примљени и признати, кад покажу своје исправе (*provisions*) по прописаним правилима и формалностима односних земаља. Потребна *екзекватура* за слободно упражњавање њихове дужности издаваће им се без такса, и кад покажу исту *екзекватуру*, највиша власт у месту њиховога становања наредиће с места нужне мере, како би они могли уживати извесна

изузећа, прерогативе, имунитете, почести и повластице, које су са истим везане.

Генерални консули и консули могу наименовати вице-консуле или консуларске агенте у варошима и местима својих односних консуларских делокруга (arrondissements) но по одобрењу владе. Ови агенти моћи ће без разлике бити изабрани између поданика обеју земаља, као и између странаца, и њима ће консул, који их буде наименовао, и под чијом надлежношћу они ће имати да служе, издати декрет.

Они ће уживати исте привилегије и имунитете, као и агенти ових категорија народа највећма повлашћеног.

Члан 18.

Италијански консуларски чиновници у Италији уживаће, са предохраном потпуне узајмности, све привилегије, изузећа и имунитете, које уживају, или ће у будуће уживати консуларски чиновници истога чина, народа највећма повлашћеног.

Они ће моћи ставити над спољним вратима консулата или вицеконсулата грб свога народа са овим натписом: консулат или вицеконсулат. Тако исто моћи ће на консулатској кући, а у дане јавних свечаности дизати барјак своје земље, као и у другим уобичајеним приликама, изузимајући случај, кад буду становали у каквој вароши, у којој се налази посланство њихове земље.

По себи се разуме, да се ови спољни знаци не могу никад тумачити, као да у себи садржавају право прибежишта (droit d'asile) него ће једино служити, да поданицима означе консуларни стан.

Члан 19.

Кад судска власт једне од двеју земаља има да узме какву судску изјаву, или да саслуша генералног консула,

консула, вице-консула или каквог консуларског агента поданика државе, која га је наименовала, а који не води никакву трговину, она ће га писмено позвати, да јој претстане па ако буде спречен, она ће захтевати од њега сведоштво на писмено, или ће отићи у његов стан или канцеларију, да га усмено саслуша.

Поменути агенат одазваће се оваквом позиву у најкраћем року

Члан 20.

Консуларска је архива неприкосновена и местне власти неће смети ни под каквим изговором, ни у каквом случају прегледати, ни узети какав акат из исте архиве.

Ова акта имају бити увек потпуно одвојена од књига или аката, која се односе на трговину или индустрију, коју могу водити односни генерални консули, консули или вице-консули.

Члан 21.

Генерални консули, консули и вице-консули обеју земаља, или њихови канцелари имаће право да примају у својим канцеларијама, и у стану странака, изјаве, које би им могли чинити трговци и сви остали поданици њихове земље.

Тако исто овлашћени су, да као бележници примају тестаментална наређења њихових поданика.

Осим тога имаће право, да у својим канцеларијама примају сва уговорна писмена, закључена између једног, или више њихових поданика и других лица земље у којој се налазе, а тако исто и свако уговорно писмено тичуће се само поданика ове последње земље, но разуме се по себи, да се ова акта односе на налазећа се добра или на послове, који се имају вршити на земљишту народа, коме припадају консул или консуларски агенат, пред киме се речена писмена обављају.

Преписи или изводи оваквих писмена надлежно оверених реченим агентима, а на којима се налази званични печат консулата, вицеконсулата или консуларских агенција, вредиће пред судовима и ван суда било у Србији било у Италији, на исти начин, као и сами оригинали, и имаће исту силу и вредност, као да су обављени пред бележником или другим јавним чиновником једне или друге земље, ако су иста писмена начињена у прописаним законским формама оне државе, којој принадлеже консули, вицеконсули или консуларски агенти, и осим тога, ако одговарају захтевима о жиговини, завођењу у књиге, као и свима осталим формалностима које се одnose на овај предмет у земљи, где се овако писмено има извршити.

У случају кад би постојала сумња о пуноважности оваквог јавног акта заведеног у канцеларији једног од односних консулата, неће се моћи отказати његово употређење са оригиналом, интересованом лицу, које исто буде захтевало, и које, ако за сходно нађе, може оваквом употређењу присуствовати.

Односни генерални консули, консули вицеконсули и консуларски агенти моћи ће преводити и оверавати ма какав род докумената, обављених од власти или чиновника њихове земље, и овакви преводи у земљама њиховог становања имаће исту силу и вредност, као да су преведени од зеклетих тумача њихове земље.

Члан 22.

У случају смрти поданика једне од страна уговорница на земљишту друге, местне власти обвезане су да то с места јаве генералном консулу, вицеконсулу или консуларском агенту, у чијем се делокругу (circoscription) преминули налази. Ови од своје стране обвезани су на

исти начин, да јаве местним властима, ако први за смрт буду сазнали.

Кад Италијанац у Србији или Србин у Италији умре, не оставив тестаменат, нити наименовавши тестаменталног вршиоца, или ако наследници било природни, било тестаментално означени, буду младолетни, неспособни или отсутни, или ако се наименовани тестаментални вршиоци, не налазе у месту, где ће се наслеђе отворити, генерални консули, консули, вице-консули или консуларни агенти народа покојниковог, имаће права да поступно предузму ове операције:

1, да ставе печате било по званичној дужности, било по захтеву интересованих страна, на све ствари, покућство и артије покојника, известивши о овоме надлежну местну власт, која ће такође моћи присуствовати и стављати своје печате.

Ови печати, као и они консуларског агента, моћи ће се дићи само у присуству местне власти.

Међутим пошто консул или вице-консул јави местној власти и позове је, да присуствује дизању дуплих печата, но ова не дође у року од 48 сати, рачунајући од пријема позива, онда ће овај агенат моћи сам приступити реченој операцији.

2, да начини списак свију добара и ствари покојникових у присуству местне власти, ако је ова услед позива горе означеног наша за сходно, да оваком попису присуствује.

Местна власт стављаће свој потпис на протоколу обављеном у њеном присуству, немајући право да за своје званично посредовање при оваквом попису захтева ма какву таксу.

3. Да нареду продају средством јавне лицитације свију покретних ствари наслеђа, које би се могле поварити, као и оних, које би се тешко очувале, тако исто

и продају плодова и ствари, за које би се показале удесне прилике.

4. Да на сигурно место оставе пописане ствари и вредности; да оставе суме оних тражбина, које се наплате, као и приход од ренти, који се добије, код консулата, или да повере каквом трговцу, који даје потпуне гаранције. Ове ће се оставе извршити, у једном и другом случају, у споразуму са местном власти, која буде присуствовала предходним операцијама, ако би се услед позива поменутог у идућем параграфу, појавили поданици земље или какве треће силе као интересовани у наслеђу ab intestato или тестаменталном.

5. Да објаве случај смрти и позову сретством местних новина, или новина земље упокојенога, ако би то нужне било, повериоце, који би могли имати тражбина у наслеђу ab intestato или тестаменталном, како би они могли изнети своја односна тражбена права, надлежно констатована (justifiés) у закону одређеном року сваке од двеју земаља.

Ако се појаве повериоци у наслеђу тестаменталном или ab intestato, исплата њихове тражбине извршиће се у року од 15 дана, после свршеног пописа, ако буде извор, који би се могли на ту цел употребити, а у противном случају, чим се нужне суме буду наплатиле начином понајзгоднијим, или на послетку у саизвољеном року, узајамним споразумом између консула и већине интересованих лица.

Ако односни консули одреку исплату свију или неког дела тражбина, позивајући се на то, што у наслеђу нема довољних вредности да се измире, повериоци имају права да захтевају од надлежне власти, ако налазе корисно по своје интересе, да се маса расправи по стецишном поступку.

Кад се ова изјава добије законим путем, који постоји у свакој од двеју земаља, консули или вице-консули, предаће одмах судској власти, или стецишним стараоцима, како где буде, све документе, папире или вредности, које принадлеже тестаменталном наслеђу, или ab intestato, имајући исти агенти дужност да заступају отсутне наследнике, младолетнике и неспособне.

У сваком случају генерални консули, консули и вице-консули неће моћи предати наслеђе или оно што се од наслеђа добије, законим наследницима, или њиховим пуномоћницима, пре него што прође рок од 6 месеци, рачунајући од дана, кад је објава о смрти у новинама публикована.

6. Да управљају или ликвидују сами, или преко лица, која наменују под сопственом одговорношћу, наслеђе тестаментално или ab intestato, а да се местна власт у исте операције не меша, осим ако би поданици земље, или какве треће силе изнели тражбена права на исто наслеђе; јер у овом случају ако се појаве тешкоће, које долазе нарочито од каквог потраживања, које би дало места оспоравању, генерални консули, консули, вице-консули и консуларски агенти, не имајући никаква права да окончају или реше овакве тешкоће, земаљски судови имаће да их расправљају према томе у колико су за то надлежни, или да о њима суде.

У том случају исти консуларни агенти дејствоваће као претставници наслеђа тестаменталног или ab intestato т. ј. задржавајући управу и право да коначно пречисте исто наслеђе, као и да изврше продају ствари у формама пређе означеним; они ће водити бригу о интересима наследника и имаће право да означе адвокате, који ће њихова права бранити пред судовима. По себи се разуме, да ће они предати судовима све писмене и нужне документе, који би осветљавали питање изнето суду на оцену.

Пошто се пресуда изрече, генерални консули, консули и вице-консули, или консуларски агенти биће обвезани да је изврше, осим ако не дигну апелату, и онда ће продужити с пуним правом ликвидацију, која би била одложена до закључења спора.

7. Да наименују, ако буде потребно, туторе или староце сходно законима односних земаља.

Члан 23.

Кад Италијанац у Србији или Србин у Италији умре у каквом месту, где не станује консуларни агенат његовог народа, надлежна власт приступиће, сходно законодавству земље, попису ствари, које буде оставио, и она ће бити обвезана, да у што краћем року даде извештај о резултату оваквог пописа надлежном пошланству или заступништву, или консулату или вице-консулату најближем до места, где се буде отворило наслеђе *ab intestato*, или тестаментално.

Али чим консуларски агенат најближи месту, где се буде отворило речено наслеђе *ab intestato* или тестаментално, лично претстане, или на место пошаље каквог заменика, местна власт, која је дејствовала, саобразиће се наређењу претходећег члана.

Члан 24.

Ова ће се конвенција применити у обема земљама у исто време, кад и конвенција о издавању криваца, потписана под данашњим даном, и обе конвенције вредиће за исто време, т. ј. пет година, ранунећи од дана измене ратификације.

У случају ако ни једна од двеју влада не буде објавила шест месеци пре свршетка речене периоде своју намеру да је одриче, она ће остати обавезна за идућих пет година и т. д. од пет на пет година.

Члан 25.

Ова ће се конвенција ратификовати, и ратификације измењати у Београду у што краћем року, пошто је српска народна скупштина одобрила буде.

За достоверност чега пуномоћници су потписали ову конвенцију, и на њу ставити своје печате.

Тако начињено у два оригинала

У Београду ^{28 Октобра} 1879 године. ^{9 Новембра}

Ј. Ристић.

Ј. Торнијели.

Препоручујемо председнику нашег министарског савета, нашем министру иностраних дела, и нашим министрима правде и унутрашњих дела, да овај закон обнародују, и о извршењу се његовом старају, властима пак заповедамо, да по њему поступају, а свима и свакоме, да му се покоравају.

У Београду 1. Марта 1880. год.

М. М. ОБРЕНОВИЋ с. р.

(М. П.)

*Видео и ставио државни печат,
чувар државног печата,
министар правде,*

С. Вељковић с. р.

*Председник министарског савета,
Министар иностраних дела,*

Јов. Ристић с. р.

Министар правде,

С. Вељковић с. р.

*Министар унутрашњих дела,
Јаков Туцаковић с. р.*

III.

МИЛАН М. ОБРЕНОВИЋ IV

по милости божијој и вољи народа

КЊАЗ СРПСКИ

ПРОГЛАШАВАМО И ОБЈАВЉУЈЕМО СВИМА И СВАКОМЕ, ДА ЈЕ НАРОДНА СКУПШТИНА РЕШИЛА И ДА СМО МИ ПОТВРДИЛИ И ПОТВРЂУЈЕМО ШТО СЉЕДУЈЕ:

Одобрава се конвенција, закључена између Србије и Белгије 11/23 Марта 1881 године о издавању криваца, која овако гласи:

КОНВЕНЦИЈА

о издавању криваца између Србије и Белгије

Његово Височанство Књаз Српски и Његово Величанство Краљ Белгијски, желећи да узајмним споразумом закључе конвенцију у цели да регулишу издавање окривљених, оптужених и осуђених, наименовали су за своје пуномоћнике:

Његово Височанство Књаз Српски, господина Чедомиља Мијатовића имаоца Таковског ордена другог степена итд. итд. Свога министра спољних послова,

и Његово Величанство Краљ Белгијски, господина Емила Борграва имаоца ордена Леополда IV класе итд. итд. Свога министра резидента код Његовог Височанства Књаза српског;

Који, пошто су један другом показали своја пуномоћства, која су нађене у пуноважној форми, сагласили су се у следећим чланцима:

Члан 1.

Влада Српска и влада Белгијска обвезују се, да једна другој издају лица, која се под истрагом налазе, која су окривљена, или оптужена, или осуђена, као чиноци или учесници за једно од злочинастава или преступа означених ниже у члану 2, а учињених на земљишту једне од држава уговорница, на би се налазили на земљишту друге.

Но ако је злочинство или преступ, који може дати места издавању, учињено ван земљишта тражеће стране, издавање се може предузети, ако законодавство земље од које се таково тражи, дозвољава истрагу тих истих кривица учињених ван свога земљишта.

Члан 2.

Ова злочинства и преступи јесу:

1) Убиство родитеља, деце, убиство мучко, тровање и обично убиство;

2) Убој или ране, извршене хотимично, с предумишљајем, или које су проузроковале болест, која се за се неизлечиму држи, трајну неспособност зк лични рад, апсолутан губитак једног органа, осакаћење тешко, или смрт без намере да се зада. —

Двоженство, одводење малољетних, силовање, побацивање, блуд извршен путем насиља, блуд извршен без насиља с пристанком над дететом мушког или женског пола испод 14 година, кривице противу блонаравијо имајуће за цел да се дражењем, идењем на руку или уобичајеним подпомагањем задовоље туђе

страсти, да се разврате или распусте младољетници мушког или женског пола;

4) Одводење, утаја, прикривање или подметање деце, преварно изношење да је нека жена родила (supposition) излагање и напуштање деце:

5) Паљевине;

6) Рушење зграда, парних машина, и телеграфских справа;

7) Уништавање докумената и других јавних исправа;

8) Удружење злочинаца, крађе, отимање, изнуда (extorsion);

9) Завере противу лица или својине, које се казне смрћу, робијом или заточењем;

10) Повреда личне слободе и неприкосновености дома извршена од појединаца;

11) Прављење лажног новца које обухвата подражавање и преиначавање новаца, издавање и стављање у течај подражаваног или преиначеног новца; подражавање и фалсификација јавних папира и банкнота, јавних и приватних докумената; издавање или стављање у течај ових папира, банкнота или докумената подражаваних или фалсификованих; лажна писмена или телеграфске депеше и употреба ових депеша, папира, банкнота и докумената подражаваних, фабрикованих или фалсификованих; подражавање или фалсификовање печата, жигова, матрица и марака, изузимајући оне што принадлеже појединцима или трговцима; употреба печата, жигова матрица и марака подражаваних или фалсификованих и употреба на штету другог правих печата, жигова, матрица и марака;

12) Лажна сведожба и лажне изјаве вештака или тумача, подмићивање сведока, вештака и тумача;

13) Кривоклетство;

14) Незаконо наплаћивање такса, утаја чиновника повереног му новца и подмићивање чиновника;

15) Лажно банкротство и превара учињена у банкротству;

16) Варање, злоупотреба поверења и превара;

17) Напуштај лађе трговачке или рибарске од стране капетана изузимајући случајеве предвиђене законом обадве земље;

18) Наседање, упропашћење, рушење кривицом капетана, официра или морнара, утаја лађе трговачке или рибарске од стране капетана, бацање или рушење без потребе целог или једног дела товара, хране или ствари на лађи; намерно свртање с пута, зајам без потребе на лађу, храну и опрему, или давање у залогу, или продаја еспапа и средстава за живот, или стављање у рачун непостојећих штета или трошкова, продаја лађе без специјалног пуномоћства, изузимајући случај кад лађа неможе више да плови; стоваривање еспапа без предходног извештаја, осим случаја неизбежне опасности; крађа учињена на лађи; кварење јестива или еспапа, извршено на лађи мешањем шкродљивих субстанција; нападај или одпор са насиљем, као и злостављање капетана од стране више него трећине морнара; неповиновање наредбама капетана или официра на лађи за спашење лађе или товара са проузроковањем убоја и рана, завера против сигурности, слободе и ауторитета капетана; отимање лађе морнарима или путницима преваром или насиљем према капетану.

19) Прикривање ствари добивених услед злочинстава или преступа, који су предвиђени овом конвенцијом. —

Издавање криваца може се захтевати и за покушај ових злочинстава или преступа, ако је такав казнив по законима обојих земаља уговорница. —

Члан 3.

Лице које би било издато неће се моћи ни судити ни осудити у земљи којој је издато, нити издати трећој

држави, за ма какво злочинство или преступ непредвиђен овом конвенцијом и који би био извршен пре издавања тога лица, осим ако је имало у једном и другом случају право да остави земљу за време од једнога месеца рачунећи од дана када је било суђено, и у случају осуде рачунећи један месец од дана када је казну издржало или било помиловано.

Тако исто нико не може бити суђен нити осуђен за какво злочинство или преступ предвиђен овом конвенцијом и који би био учињен пре издавања, а који не би био предмет захтева, којим се тражи издавање, без одобрења владе која га је издала. Ова влада ће моћи, ако налази за умесно, захтевати да јој се спроведе један од оних докумената који су изложени у члану 9-ом ове конвенције. Одобрење ове владе биће тако исто нужно да се може кривац једној трећој држави издати. Но, ово одобрење неће бити нужно, ако је кривац сам тражио да буде суђен или да издржи његову осуду, или ако не би био оставио, у горе означеном року, земљиште државе којој је био издат.

Члан 4.

Наређења ове конвенције не могу се применити на лица која су учинила какво злочинство или преступ политички или такав који би имао свезе са злочинством или преступом политичким. Лице које је издато за један од злочинстава или преступа обичних предвиђених у члану 2. не може дакле ни у каквом случају бити суђено или осуђивано у држави којој је издато за злочинство или преступ политички учињен пре издавања; нити за она злочинства и преступе који би стојали у свези са злочинством или преступом политичким, осим ако је имало право да остави земљу за један месец рачунећи од дана када је суђено било, а у случају осуде за један месец од дана када је казну издржало или помиловано било. —

Неће се сматрати за политички преступ нити у свези с њиме стојећи; атентат противу личности владоца стране државе, и против личности његове породице, ако овај атентат носи за собом обично убиство, мучко убиство или тровање.

Члан 5.

Издавање не може се тражити ако је од дана окривљена, истраге или осуђења дело или казна застарела по законима земље, у коју је окривљени или осуђени прибегао.

Члан 6.

У никаквом случају и под никаквим изговором високе стране уговорнице неће бити обвезане на издавање својих поданика, осим што ће се противу њих наређивати истрага у њиховим земљама по постојећим законима.

Члан 7.

Ако је противу траженога лица поведена истрага, или ако је исто осуђено у држави у којој се као бегунац налази, онда се његово издавање може одложити дотле докле се истрага не напусти, и докле не би био ослобођен, отпуштен, или док не би издржао досуђену му казну.

Члан 8.

Издавање ће се дозволити и онда, ако би осуђено, оптужено или окривљено лице, тиме било спречено да испуни своје обвезе према појединцима, који ће увек моћи захтевати код надлежних судских власти да им се њихова права досуде.

Члан 9

Захтев за издавање спроводиће се дипломатским путем и то: издавање криваца дозволиће са на основу пре-

суде првостепеног или апелационог суда, било по решењу првостепеног суда или апелационог, којим тај апелациони суд упућује пороти на суђење (Chambre de mise en accusation) или актом надлежног судије на основу кривичног поступка, којим исти наређује формално или с пуним правом, да се окривљени или оптужени упути надежном кривичном суду.

Тако исто дозвољаће се издавање на основу решења за стављање у притвор, или на основу ма каквог акта имајућег исту силу, а који би био издат од стране надлежне судске власти, ако ова акта садржавају тачно означене кривичног деда ради кога су та акта издата. Горе означена акта издавање се у оригиналу, или у одоствореном препису сходно формалним прописима законодавства владе, која тражи издавање. Осим тога биће приложена копија законом наређења, које се односи на спорни случај, и у колико је могуће тачни лични опис траженога лица, или ма какав други знак, којим би се констатовала његова истоветност, — и према случају додаће се превод француски.

Члан 10.

Ако је ствар хитна, странац ће се ставити привремено у притвор за какво од оних дела, која су побројана у чл. 2 услед корака учињеног дипломатским путем министру спољних послова са изјавом, да постоји један од докумената предвиђених у чл. 9. Притвор ће бити факултативан, ако је молба непосредно спроведена каквој судској или административној власти једне стране уговорнице, но ова власт дужна ће бити, да без одлагања приступ инајподробнијем испитивању и истраживању, како би се уверила о истоветности или о доказима кривичног дела, и ако се појави каква тешкоћа, да саопшти министру иностраних дела побуде, које су је руководиле да одложи тражени притвор.

Но странац ће свакоко бити пуштен у слободу ако му се у року од три недеље после његовог притвора не саопшти један од поменутих докумената.

Притвор ће се свршити по формама и правилима која су прописана законодавством владе, од које се исти тражи.

Члан 11.

Крадене или нађене ствари у притежању лица чије се издавање захтева, алати или оруђа, којима се служио да изврши злочинство или преступ за који се окривљује, као и сви остали предмети којим се кривица доказује, предаће се држави која тражи издавање, ако је надлежна власт друге државе наредила предају ових ствари, па и у случају кад се добивено издавање не може извршити услед смрти или бегства окривљеног лица. —

Ова предаја обухватаће све ствари исте природе, које би он сакрио или оставио у земљи где је прибежишта тражио, и које би се доцније пронашле.

Но међутим задржавају се права трећих лица на поменуте ствари, које ће им се издати без икаквих такса, чим се кривично дело буде свршило.

Члан 12.

Трошкове око притвора, издржавања и спровода лица чије би се издавање дозволило, као и трошкови око писања, предаје и преноса ствари, које сходно наређењу предидућег члана, имају да се врате или предаду, сносиће свака држава у границама свог односног земљишта.

А трошкове преноса и остале на земљишту посредних држава сносиће држава, која тражи издавање.

Члан 13.

Даље је формално уговорено, да издавање лица кад се има извршити само прелазом (транзитно) на односном

земљишту страна уговорница, но које лице неби принадлежало земљи, коју има да пређе, таково издавање дозволиће се кад се само покаже у оригиналу или одоствореном препису ма који споменут акт кривичног поступка према случајевима изложеним у чл. 9, само ако је кривично дело, које служи за основу издавања, обухваћено у овој конвенцији, и не спада у наређења чланова 4 и 5.

Члан 14.

Кад при истрази неког кривичног дела неполитичког, једна од двеју влада нађе за нужно, да се испитају сведоци настањени у другој земљи, или јој је нуждан какав други акт судскога поступка, онда ће послати молбу, према случају с једним француским преводом, дипломатским путем, да јој се учини такова службена услуга (commission rogatoire), којој ће се приступити сходно законима земље, у којој се сведоци имају саслушати, или истражни акт додати.

Молбе за службену услугу које би дошле од стране надлежних власти, и које имају за циљ да се изврши какав кућевни претрес, или да се одузме ствар која је предмет кривичног дела, или ствари којима се исто доказује, узмеће се у поступак само онда, ако је дело за које се тражи, побројано у чл. 2, и с ограничењем које је изречено у последњем одељку чл. 11.

Односне владе неће захтевати накнаду трошкова, које би причиниле овакове службене услуге, па баш ни онда, кад је потребан вештачки преглед, но изузимајући случај, ако се овакови вештачки преглед неби извршио у једном састанку.

Члан 15.

Кад влада српска и обратно нађе за нужно да по каквом кривичном неполитичком делу саопшти какав акт

поступка или пресуде Србину или Белгијанцу, онда ће му се тај акт, према случају с француским преводом, дипломатским путем доставити лично по захтеву државног тужиоца његовог места стаповања, и преко каквог надлежног чиновника, па оригинал акта, констатујући саопштење, надлежно одостворен вратиће се истим путем влади, која је доставу захтевала, без накнаде трошкова

Члан 16.

Ако је нужно да по каквом кривичном неполитичком делу неки сведок лично предстане, влада земље у којој сведок станује, позваће га да одговори позиву који му буде учињен, но у том случају путни трошкови и трошкови бављења, даће му се по тарифи и постојећим правилима оне земље, у којој има бити саслушан. Лица станујућа у Србији или у Белгији а позвана да сведоче пред судовима једне или друге земље, не могу се ставити под истрагу ни задржавати за дела или раније кривичне осуде, ни под изговором саучешћа у делима, која су предмет парнице, у којој она имају бити саслушана као сведоци.

Кад се при једном кривичном неполитичком делу, које се ислеђује у једној од двеју земаља, нађе за нужно да се добаве ствари ради доказа, или какви судски документи, исти се имају захтевати дипломатским путем, чему се има и приступити, осим ако томе особите побуде на путу не стоје, и под обвезом, да се исте ствари врате.

Стране уговорнице неће тражити накнаду трошкова у границама њихових односних земљишта за пошљање и повраћај ствари и докумената.

Члан 17.

Обе се владе обвезују, да једна другој узајамно достављају, но такође без накнаде трошкова, осудне пре-

суде за злочинства и преступе свакога рода, које би изрицали судови једне или друге државе против поданика друге.

Ово ће се достављање вршити дипломатским путем пошиљањем булетина или извода на француском језику влади оне земље, којој принадежи осуђени, те да се остави у архиву надлежног суда.

Свака влада издаће у овом погледу нужна настављања својим властима.

Члан 18.

Ова ће конвенција бити извршена 10 дана после њеног обнародовања по формама које су прописане законима обеју земаља.

А закључена је на пет година, рачунећи од дана кад се измене ратификације.

У случају ако ни једна од обеју влада 6. месеци пре свршетка исте периоде не саопшти своју намеру да одустаје од овог уговора, онда ће исти бити обавезан за идућих 5 година, и тако даље од 5 на 5 година

Члан 19.

Ова ће се конвенција ратификовати и ратификације измењати у Београду најдаље за шест месеци, или ако је могуће, и раније, чим је српска народна скупштина буде одобрила.

За достоверност чега опуномоћеници потписали су ову конвенцију у дупликату и ставили на њу своје печате.

Тако начињено у два оригинала.

У Београду 11/23 Марта 1881

Чед. Мијатовић с. р.

Борграв с. р.

Препоручујемо Председнику Нашег Министарског Савета, Нашем Министру Правде, и Нашим Министрима иностраних и унутрашњих дела, да овај закон обнародују, и о извршењу се његовом старају, властима пак заповедамо, да по њему поступају, а свима и свакоме, да му се покоравају.

9 Маја 1881 године.
у Београду.

М. М. ОБРЕНОВИЋ с. р

(М. П.)

*Видео и ставио државни печат,
чувар државног печата,
министар правде,*

М. С. Пироћанац с. р.

*Председник министарског савета,
Министар иностраних дела,*

М. С. Пироћанац с. р.

Министар правде,

Чед. Мијатовић с. р.

Министар унутрашњих дела,

М. Гарашанин с. р.

IV.

МИ
МИЛАН I

по милости божијој и вољи народној

КРАЉ СРБИЈЕ

ПРОГЛАШАВАМО И ОБЈАВЉУЈЕМО СВИМА И СВАКОМЕ, ДА ЈЕ НАРОДНА
СКУПШТИНА РЕШИЛА И ДА СМО МИ ПОТВРДИЛИ И ПОТВРЂУЈЕМО

КОНСУЛАРНУ КОНВЕНЦИЈУ

ИЗМЕЂУ

СРБИЈЕ И АУСТРО-УГАРСКЕ

која гласи овако :

Његово Височанство Њаз Српски

и

Његово Величанство Цар Аустријски Краљ Чешки,
итд. и Апостолски Краљ Угарски.у жељи да одреде, заједничким споразумом, права,
привилегије и узајамне имунитете генералних консула,
вице-консула и консуларних агената као и њихове дуж-
ности и обвезе којима ће у Аустро-Угарској и Србији
бити односно потчињени, решили су да закључе кон-
суларну конвенцију и наименовали су на ту цел за своје
пуномоћнике и то:Његово Височанство Њаз српски, Г. Ђорџа Павло-
већа, члана касационог суда, кавалира таковског ордена
и г. Петра Стелића, начелника министарства спољних по-слова, командира таковског ордена и витеза аустријског
ордена гвоздене круне III класе.Његово Величанство Цар Аустријски Краљ Чешки
итд. итд. апостолски Краљ угарски госп Бенјамин Кал-
лаја од Нањ-Кало, Свог коморника тајног саветника на-
челника оделења у царском и краљевском министарству
спољних послова, кавалиера ордена Светог Стевана, има-
оца ведиког крста Таковског ордена итд. итд.који су, по саопштењу својих односних пуномоћја
нађених у доброј и уобичајеној форми, уговорили следеће
чланке:

Чланак I.

Свака од високих уговарајућих страна имаће право
да постави генералне консуле, консуле, вице-консуле и
консуларне агенте у варошима и трговачким местима
друге стране. Но оне задржавају себи право да означе
места у којима им неби годило да допусте постављење
консуларних чиновника; разуме се, да се ово ограничење
неће моћи применити на једну од уговарајућих страна а
да се подједнако примени и на све остале силе.

Чланак II.

Речени консуларни званичници биће узајамно примље-
ни и признати пошто поднесу своје исправе према прави-
лима и формалитетима усвојеним у дотичним земљама.
Нужна егзекватура за слободно вршење њихових послова
издаће им се без трошкова и виша власт места у коме
резидирају предузеће одмах, чим јој се поднесе речена
егзекватура, нужне мере како би могли испунити дужно-
сти свог звана и уживати изузећа, преимућства, имуни-
тете, почаст и привилегије, које им принадлеже.

Чланак III.

Консуларни званичници уживаће преимућства, која
су у опште скопчана с њиховим звањем, као што су:

изузеће од уевартирења и приреза војничких, изузеће од свију непосредних данака: личних, на покретности и луе сузних наметутих било од државе било од провинцијалних власти или од општина, осим ако су поданици земље у којој резидирају, ако се баве трговином и ако упражњавају какву индустрију, у којим случајевима ће бити потчињени истим таксама и данцима којима су и остали привати подчињени.

Разуме се, да речни званичници неће бити изузети од данка на непокретности, које би имали у земљама у којима резидирају.

Чланак IV.

Поменути консуларни званичници, поданици уговарајуће стране која их је наименовала и који се не баве трговином нити упражњавају какву индустрију, неће бити обвезани да предстају као сведоци судовима земље у којој резидирају.

Кад месна судска власт буде имала да их о чему саслуша, она ће морати отићи у њихов стан — или одредити за то каквог надлежног чиновника — да састави дотични протокол, пошто буде примила њихово устмено изјашњење, или ће закнети од њих писмену изјаву.

У сваком случају мора ће речени консуларни званичници одазвати се жељама власти у року, дану и часу који власт буде означила, без одлагања које се не би могло оправдати.

Чланак V.

Генерални консули, консули, вице-консули и консуларни агенти, поданици земље која их је наименовала, уживаће лични имунитет (неприкосновеност) и неће моћи бити ни аретирани ни затворени, осим због какве повреде, која по законима земље у којој је учињена, представља злочин или се тешким казнима казни.

Чим се одпочне кривично ислеђење или чим се додесе решење о оптужби против каквог консуларног званичника, одмах ће се известити о том дипломатски заступник његове земље.

Чланак VI.

Генерални консули, консули, вице-консули и консуларни агенти могу наместити над спољним вратима консулата њихов званични грб с надписом, који означаје њихов званичан карактер.

Они могу тако исто подићи заставу своје земље на консуларној кући у дане јавних свечаности као и у осталим уобичајеним приликама осим ако резидирају у вароши, у којој се налази посланство њиховог суверена.

Разуме се да ће ови спољни знаци служити пре свега, да означе стан или присуство генералних консула, консула, вице-консула и консуларних агената и да се неће никад тумачити као да представљају право склоништа.

Чланак VII.

Консуларне архиве биће у свако време неприкосновене и местне власти неће моћи ни под каквим изговором и ни у каквом случају, прегледати или узалтити папире, који им принадлеже.

Ови папири мораће увек бити подиуно одвојени од књига или папира, који се односе на трговину или индустрију, коју би могли дотични консуларни званичници упражњавати.

Чланак VIII.

У случају препреке, одсуства или смрти генералних консула, консула или вице-консула вршиће пуноправно канцелари и секретари, који су претходно у њиховом својству представљени дотичним властима, привремено консуларне послове, а да им местне власти не могу у

том чинити сметње. Ове власти ће им на против у таквом случају указивати сваку помоћ и услугу и остављати их да уживају за време привременог вршења послова сва права, имунитете и привилегије, које су овом конвенцијом у корист дотичних консуларних званичника условљене.

Чланак IX

Генерални консули и консули моћи ће наименовати вице-консуле и консуларне агенте у варошима и местима њиховог консуларног округа, с резервом одобрења земаљске владе.

Ови агенти моћи ће без разлике бити бирани како међу поданицима уговарајућих страна тако и међу странцима. Они ће бити снабдевени декретом, изданим од консула, који их буде наименовао и вршиће своју дужност по наредбама и под одговорношћу овог последњег.

Они ће уживати привилегије и имунитете уговорене у овој конвенцији, а и за њих ће важити они изузетци који су у чланцима 3 и 5 наведени.

Чланак X.

Генерални консули, консули, вице-консули и консуларни агенти моћи ће се у вршењу својих дужности, обраћати на власти свог консуларног округа, да се жале против сваке повреде уговора или конвенција, које постоје међу уговарајућим странама, или против сваке злоупотребе, на коју би се њихови сународници имали да туже.

Ако власти њиховог округа не би примиле њихове жалбе, или ако им се решење ових последњих не би чинило задовољавајуће, они ће моћи да апелују непосредно на владу земље, у којој резидирају, ако у њој нема дипломатског агента њихове земље.



Чл. IX.
36145